

Μοναχός Μωυσής, Η ανθοδέσμη με τα μυρίπνοα άνθη του Άθωνα που δημιούργησε!

[/ Αφιερώματα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Μνήμη Μοναχού Μωυσή

Ο φιλάγιος βιογράφος αγιορειτών αγίων και συγχρόνων χαριτωμένων γερόντων Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης (1952-2014) ήταν και ο ίδιος πνευματικός εγγονός αγίου. Του αγίου Ιερωνύμου Σιμωνοπετρίτη του οποίου έγραψε με ιδιαίτερο κόπο και αγάπη τον θαυμαστό του βίο.

Στο ιδιαίτερα σημαντικό και αξιόλογο αυτό αγιολογικό βιβλίο παρατίθενται ένα πλήθος μαρτυριών για τον σεμνό, αλλά ταραχώδη βίο του οσίου, το πνευματικό και φιλόανθρωπο του έργο. Μέσα από μαρτυρίες πνευματικών του τέκνων και ανθρώπων που τον γνώρισαν προβάλλει μια ξεχωριστή αγιορειτική πνευματική φυσιογνωμία που ασκήθηκε και χαριτώθηκε στο Περιβόλι της Παναγίας και έδωσε τους καρπούς της στο ίδιο το Μοναστήρι στο οποίο εκλέχθηκε ηγούμενος, αλλά κυρίως στην Αθήνα και στο μετόχι της Μονής στον Βύρωνα. Ουσιαστικά τον τόπο εξορίας του, αφού προηγουμένως συκοφαντήθηκε για οικονομικές ατασθαλίες και

παρ' όλο που αθώθηκε εστάλη στο μετόχι της Μονής στην Αθήνα.

Όσιος Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης (1871-1957).

Ο εξαγιασμένος Γέροντας μετέτρεψε τον τόπο της εξορίας του σε κήπο χάριτος και ευλογίας, προσφέροντας γνήσιο πνευματικό έργο, στηρίζοντας παράλληλα τον κόσμο στις δύσκολες μέρες της γερμανικής κατοχής και της πείνας. Με τον ίδιο ζήλο και αγάπη συνέχισε την προσφορά του μέχρι την οσιακή κοίμησή του.

Μέσα σ' αυτή την ατμόσφαιρα μεγάλωσε και ο π. Μωυσής. Γράφει για τους πνευματικούς του δεσμούς με τον όσιο στο βιβλίο του «Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης, Ο Γέρων της 'Αναλήψεως'»:

«...στην ανακομιδή του 1965, όπου παιδί κι εμείς παρακολουθούσαμε με συγκίνηση τα γενόμενα, μη γνωρίζοντας τότε ότι μετά δύο δεκαετίες θα μονάζαμε στη μονή του και θα καθιστάμεθα βιογράφος του. Η μακαριστή μητέρα μου τον είχε Πνευματικό».

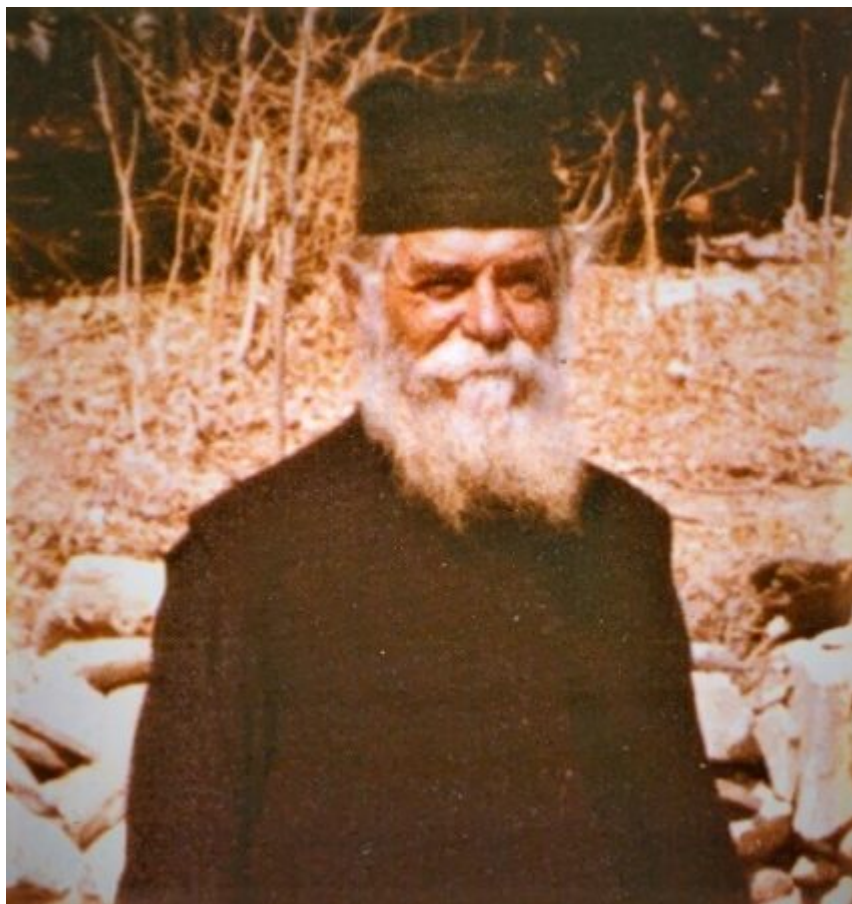
Η μητέρα του, λοιπόν, είχε πνευματικό πατέρα τον όσιο Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη (1871-1957). Έτσι, ο Ιωάννης, όπως ήταν το βαπτιστικό όνομα του π. Μωυσή, έτυχε ευλογιών τόσο έμμεσα μέσω της μητέρας του, όσο και ο ίδιος ως παιδάκι, αφού μεγάλωσε στον Βύρωνα, όπου και το μετόχι της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας.

Στο μετόχι ο Ιωάννης δέχτηκε την επιρροή της αγιότητας του Σιμωνοπετρίτη αγίου και από άλλα πνευματικά του τέκνα τα οποία συνέχιζαν να λειτουργούνται εκεί. Ο ίδιος είχε πνευματικό Σιμωνοπετρίτη Ιερομόναχο.

Η μνήμη του οσίου δεν μπορούσε να σβήσει από την μια μέρα στην άλλη, αφού πάρα πολύς κόσμος, κληρικοί και λαϊκοί, κυρίως από την Αττική, αλλά και από διάφορα μέρη της Ελλάδας τον είχαν πνευματικό. Η αγιότητα του Γέροντα Ιερωνύμου προδιόταν από τα θαυμαστά πνευματικά του χαρίσματα.

Έμοιαζε, έτσι, το μετόχι να έχει μετατραπεί σε ιδιαίτερο οίκο και κήπο του αγίου Σιμωνοπετρίτη Γέροντα!

Ο π. Μωυσής είχε την ευλογία να γνωρίσει και μία ακόμη οσιακή μορφή του 20ού αιώνα η οποία δεν είναι τόσο γνωστή ευρέως. Πρόκειται για τον Κύπριο Γέροντα Σάββα Σταυροβουνιώτη «1909-1985» ο οποίος εκτός από το Σταυροβούνι έζησε και 12 χρόνια στα Ιεροσόλυμα, έξι χρόνια στον Άθωνα, αλλά και σε άλλες Μονές της Ελλάδας και μέρη ως πνευματικός.

Γέροντας Σάββας Σταυροβουνιώτης (1909-1985).

Γράφει γι' αυτόν ο π. Μωυσής:

«Κατά τις παραμονές του στην Αθήνα έμενε συνήθως στο Αγιαννανίτικο μετόχι των Παμμεγίστων Ταξιαρχών στον Βύρωνα με τον άλλο σπουδαίο Πνευματικό Μιχαήλ τον Αγιαννανίτη (†1952). Ως λειτουργός στο ναό των Ταξιαρχών πλημμύριζε από δάκρυα, που δεν μπορούσε να κρύψει. Για την ευλάβεια και καθαρότητά του συλλειτουργούσε με αγγέλους. Με την προσευχή του βοήθησε πολλούς πολύ.

Εκεί μικρός τον γνώρισα κι εγώ. Με τη μακαρίτισσα μητέρα μου πηγαίναμε μαζί σε διάφορα προσκυνήματα. Την ώρα που οι άλλοι έτρωγαν, εκείνος κρυβόταν στα χωράφια κι έκανε στρωτές μετάνοιες.

Ήταν ο πρώτος καλόγερος που γνώρισα. Είχε μία ωραία απλότητα, μία γνήσια καταδεκτικότητα, ύφος αφτιασίδωτο, ήθος ακέραιο. Με τα λίγα που άκουσα και τα πολλά που είδα πάνω του βοηθήθηκα πράγματι πολύ.

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 8/3/1985. Ετάφη στη μονή Αγίου Γεωργίου Αλαμάνου Κύπρου, όπου είχαν ταφεί και συγγενείς του μοναχές».

Κάπου αλλού ο π. Μωυσής αναφέρει για τον Κύπριο Γέροντα:

«Μου μιλούσε για το Σταυροβούνι μ' ένα ενθουσιασμό παιδιού. Το μοναστήρι αυτό το είχα πάντα πολύ ψηλά. Και δίκαια. Τον ακολουθούσα στα ξωκκλήσια της Αττικής και στα άλλα προσκυνήματα...».

Είναι σαφής εδώ η ομολογία της πνευματικής επιρροής που δέχτηκε και από τον μακαριστό χαρισματούχο Γέροντα Σάββα η οποία προφανώς τον επηρέασε και στην επιλογή του μοναχικού βίου.

Αγιορειτική Φωτοθήκη
Αρχιμανδρίτης, π. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης, (1934-2019). (Φωτογραφία Αγιορειτική Φωτοθήκη)

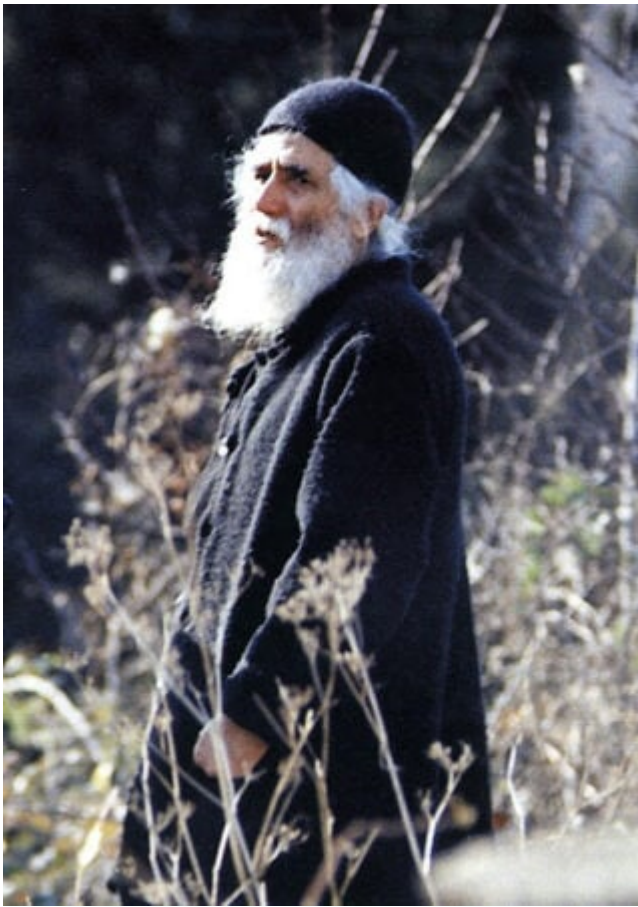
Μ' αυτά τα εφόδια, από τον κήπο του Βύρωνα, ο νεαρός Ιωάννης θα συνδεθεί με τον άλλο σύγχρονο άγιο Γέροντα, τον Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας Αγίου Όρους, π. Αιμιλιανό. Εκεί το 1974 θα καρεί μοναχός και θα στη συνέχεια θα ασχοληθεί με την συγγραφή του βίου του αγίου Ιερωνύμου το οποίο αποτελεί και το πρώτο του βιβλίο. Είναι εντυπωσιακό πως στην κουρά του ο Γέροντας Αιμιλιανός θα πει το εξής προορατικό, αν όχι προφητικό για τον νέο μοναχό: «Εσύ παιδί μου θα γράψεις πολλά βιβλία και εξαιτίας σου θα γίνουν πολλοί ιερείς και μοναχοί».

Ο π. Μωσής αργότερα εγκαταστάθηκε στη Σκήτη του Αγίου Παντελεήμονος της Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου. Εκεί από το κελλί του θα έχει θέα το κελλί του οσίου

Παΐσιου με τον οποίο θα αναπτύξει στενότερες πνευματικές σχέσεις.

Θα ακολουθήσει συγγραφή κειμένων, ομιλιών και βιβλίων για τον αγιορείτικο μοναχισμό, ενώ θα αρχίσει και η ενασχόληση του με τους Αγίους και τους σύγχρονους Γέροντες του Άθωνα. Με κάποιους είχε την ευκαιρία να συνδεθεί μαζί τους και να του σταθούν τόσο πνευματικά όσο και στις περιπέτειες της υγείας του.

Ανάμεσα σ' αυτούς ο άγιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης και ο άγιος Παΐσιος Αγιορείτης που προαναφέραμε. Οι δύο αυτοί άγιοι σημάδεψαν την σύγχρονη ορθόδοξη πνευματική ζωή.

Άγιος Παΐσιος (1924-1994)

Γράφει ο π. Μωυσής για τον άγιο Παΐσιο:

«Ο βίος του μακαρίου και μακαριστού Γέροντος Παΐσιου, είναι μια ανθοδέσμη σπανίων κι ευωδών αρετών. Είχε τη μακαριζόμενη απ' όλους τους νηπτικούς πατέρες ξενιτεία. Παρότι είχε μεγάλη αγάπη στους γονείς του, τους αρνήθηκε για την αγάπη του Χριστού. Διέκοψε κάθε επικοινωνία μαζί τους και μόνο τους μνημόνευε στην προσευχή του ως ζώντες ή κεκοιμημένους. Η ξενιτεία είναι βασική μοναχική αρετή».

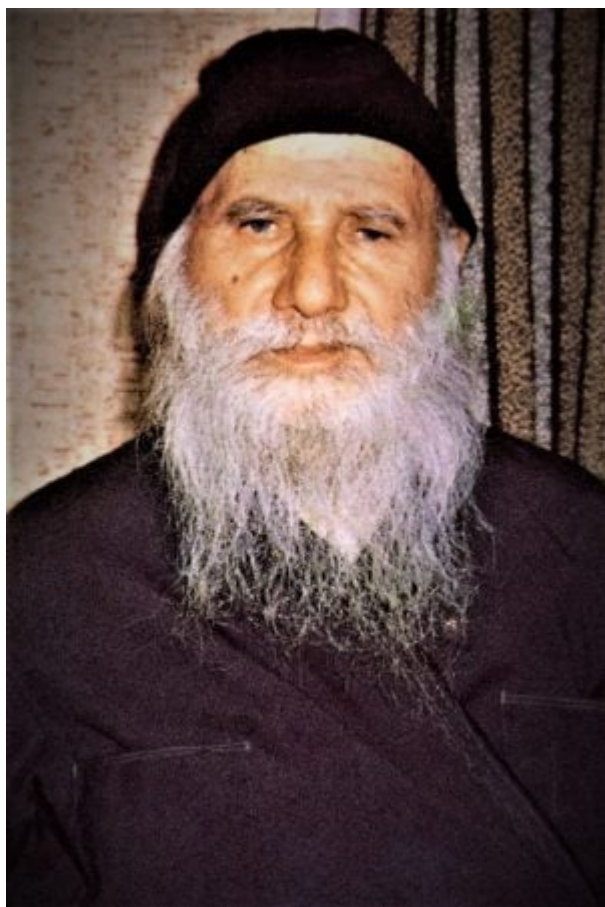
«Η μεγάλη αγάπη του Γέροντα προς Θεό και άνθρωπο, εξαπλώνονταν και σε όλη

την κτίση. Είχε πιάσει φιλία μ' ένα ελάφι του δάσους κι ερχόταν και το τάζε με τα χέρια του. Το ίδιο και με μια αρκούδα. Στον απαθή ημερεύουν και τα θηρία, όπως τον Όσιο Γεράσιμο τον Ιορδανίτη που είχε φιλία μ' ένα λιοντάρι και τον Άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ με μια αρκούδα.

Η αληθινή του αγάπη για την ησυχία τον έκανε να τρέχει σαν ελάφι μακριά από τον κόσμο. Η αγάπη του για τον Θεό τον έκανε στο τέλος του Σεπτεμβρίου του 1962 να μεταβεί σ' ένα άλλο Άγιον Όρος. Στο θεοβάδιστο Όρος Σινά του Θεόπτη Προφήτη Μωυσή και της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Αικατερίνης. Πήρε ευλογία να ασκητέψει στα ασκητήρια των Οσίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης με υπεράνθρωπη άσκηση. Ο Όσιος Εφραίμ ο Σύρος λέγει: 'Μοναχός ακτήμων αετός υψιπέτης'.

Ένας τέτοιος θαρραλέος αγωνιστής του πνεύματος ήταν ο π. Παΐσιος.

Ένα μικρό κονσερβοκούτι, του ήταν κατσαρόλα, μπρίκι, ποτήρι και παγούρι. Πλούτος η πενία, αναφαίρετη περιουσία η ελευθερώτρια ακτημοσύνη. 'Μακάριοι όντως οι μηδέν έχοντες και τα πάντα κατέχοντες', που θεωρούν τα πάντα 'σκύβαλα ίνα Χριστόν κερδίσουν'».

Όσιος Πορφύριος (1906-1991).

Ενώ για τον όσιο Πορφύριο μεταξύ άλλων αναφέρει τα εξής:

«Πρόκειται για ένα φωτεινό αστέρι, για θεοφόρο πατέρα, για αληθινό άνθρωπο, για σύγχρονο όσιο. Ο βίος και οι λόγοι του θέλγουν, ελκύουν, συναρπάζουν κάθε φιλόθεη ψυχή. Είναι ιδιαίτερα μεγάλη η ευλογία που ασπασθήκαμε το χέρι του, σκύψαμε κάτω

από το άγιο πετραχήλι του κι ακούσαμε τις χαριτωμένες διδαχές του στη νεότητά μας».

«Παρελθόν και μέλλον γίνονταν παρόν για τον αξιομακάριστο Γέροντα. Έβλεπε μακρά, κάτω από τη γη, στη θάλασσα και τον ουρανό. Μιλούσε με μία βεβαιότητα που ενθουσίαζε και κατένυσε. Είχε άπειρες γνώσεις, μεγάλη σοφία, βιωματική εμπειρία. Έβλεπε πέρα από τα φαινόμενα. Το βάθος των καρδιών, την κλήση και κλίση του ανθρώπου, τις εφέσεις, τις δυνατότητες, τις ανάγκες και τα όρια του καθενός.

Επρόκειτο, ασφαλώς περί σπανίου, αξιοθαύμαστου και πολυτάλαντου Γέροντος. Σε μοναχές έλεγε πού υπάρχει νερό, που βρίσκονται κρυμμένα άγια λείψανα. Η προσευχή του θαυματουργούσε. Παρελθόν και μέλλον γίνονταν για εκείνον παρόν...».

Ο π. Μωυσής μεταφυτεύτηκε στο Περιβόλι της Παναγίας από τον κήπο και την ατμόσφαιρα που δημιούργησε στον Βύρωνα ο όσιος Ιερώνυμος και εκεί έγραψε τον αξιοθαύμαστο βίο του.

Συνέχισε να γράφει, να μιλά και να εκδίδει βιβλία με κεντρικό θέμα, συνήθως, το Άγιον Όρος, τους Αγίους και τους Γέροντές του, δημιουργώντας έτσι και ο ίδιος έναν έξοχο κήπο και ανθοδέσμη με μυρίπνοα άνθη του Άθωνα, ικανά με τις πνευματικές τους ευωδίες να σαγηνέψουν κάθε ευαίσθητο αναζητητή και να προσφέρουν παρηγοριά στους απαραμύθητους καιρούς μας.

Πηγή: pemptousia.gr